

Els espies no estan contents

"Ni als implicats –els 2.000 membres del CESID–, ni als especialistes", a ningú no han satisfet les mesures del Govern socialista, segons Xavier Vinader.

Els nostres espies estan desconcertats i amb la roba que no els arriba al cos. L'escàndol de les escoltes telefòniques ha sacsejat "la Casa" –que és com diuen en l'argot intern al CESID– de dalt a baix. La dimissió del general Emilio Alonso Manglano, l'empresonament del coronel Juan Perote, antic cap de l'agrupació operativa, acusat de filtrar documents confidencials, i les declaracions judicials que els han vinculat amb el GAL i altres operacions de "guerra bruta" al País Basc han trasbalsat completament la cúpula directiva dels serveis d'intel·ligència espanyols.

El nomenament del general de brigada Jesús del Olmo Pastor –fins ara director general de relacions socials i informatives del Ministeri de Defensa– com a secretari general del CESID i del també general Félix Miranda Robredo –comandant general a Ceuta–, com a nou director de la institució d'intel·ligència tampoc no ha servit per tranquil·litzar les remogudes aigües de la seu de la carretera de la Corunya.

El general Jesús del Olmo, de 46 anys i molt afeccionat a tocar la guitarra elèctrica a estones perdudes, és un auditor del cos jurídic que, l'any 1981, va caure en gràcia a Albert Oliart, l'últim ministre de Defensa de UCD, qui el va treure del Consell Suprem de Justícia Militar per incorporar-lo al gabinet ministerial. Amb Narcís Serra i l'actual titular de la cartera de Defensa, Gustavo Suárez Pertierra, va

Emilio Alonso Manglano.

ajudar a redactar les lleis que van transformar les forces armades i les van deixar supeditades al poder civil. Ara, el seu paper com a número dos del CESID sembla especialment destinat a posar en marxa l'anomenat estatut del personal que reglamentarà en el futur els deures i les obligacions del membres dels serveis secrets.

El nou director, Félix Miranda, a qui faltaven només set mesos per passar a la reserva, és un home conegut sobretot per una gran capacitat de relacions públiques i una sòlida experiència al capdavant d'unitats operatives i estats majors. És a dir, simpàtic i bon organitzador. La seva experiència internacional és força limita-

da. Només va ser agregat militar a Mèxic, Honduras i Guatemala, domina pocs idiomes –diuen que només xampurreja l'italià–, però té al seu favor la fama d'home prudent, discret i dialogant. Qualitats bàsiques per posar a rotllo els esvalotats integrants de la comunitat espanyola de l'espionatge.

El nou tàndem dirigent del CESID ha estat rebut de manera freda i disciplinada pels oficials que han tallat el bacallà des de sempre a la seu central. Molts es veuen venir la pedregada. Fins ara, la mateixa compartimentació establerta en les diferents seccions existents del CESID ha facilitat la creació de vertades regnes de taifes o subcentres de poder intern que es feia difícil controlar. A més a més, el costum d'instal·lar familiars a treballar en tasques administratives i burocràtiques ha provocat la formació d'autèntics clans que resisteixen de manera soterrada qualsevol transformació que retalli la seva capacitat de maniobra. En definitiva que, després del daltabaix que ha costat el càrrec a Narcís Serra i a Julián García Vargas, el Govern socialista sembla disposat a posar ordre en el CESID sense utilitzar el llançafomes. Una actitud que no ha deixat content ningú. Ni els implicats –els 2.000 membres del CESID–, que temen que les bones maneres anunciades amaguin una depuradora a gran escala de l'aparell de seguretat. Ni els especialistes del tema, que diuen que d'aquesta manera no anirem mai enlloc. **Xavier Vinader**

José María Aznar i Catalunya

Fabià Estapé repassa les branques valenciana i principatina del Partit Popular: "Els afeccionats als crits 'presidente, presidente' estan d'enhonorabona."

No sé qui ha dit a José María Aznar –nét per cert de don Manuel Aznar Zubigaray, director de *La Vanguardia* que va substituir amb èxit el nefast Luis G. de Galinsoga–, que del

resultat de les seves eleccions al Principat depenen en molt bona part les possibilitats de ser el pròxim estadant de la Moncloa.

En tot cas, les decisions preses, i posa-

des en pràctica, ens diuen que la carta catalana del senyor aspirant s'avaluen molt altes. En efecte, ja fa unes setmanes que els principals dirigents del Partit Popular, com ara Francisco Álva-

rez de Cascos (enginyer de camins, canals i ports) o Rodrigo Rato ens visiten cada dos per tres; em diuen –gent ben informada de les intimitats del PP– que tot neix de la desconfiança amb què veuen des de la seu del partit la gestió del catedràtic de Física Nuclear de la Universitat Autònoma de Barcelona, Aleix Vidal-Quadras.

No és un home amb sort. Vull passar per alt les esgarrifances que transmet la seva veu, però sí que m'he de referir a la seva intenció d'home de bé –no es pot negar– de fer mans i mànegues, segons el PP català, per comptar amb la coordinació, col·laboració i entesa amb el PP, que des del 28 de maig governa la Comunitat Valenciana, sobre la definició d'una política lingüística que tingui per base les relacions òbvies entre el català i la seva modalitat valenciana.

La cosa té la seva explicació si recordem, des de Barcelona, les freqüents inculpacions al PP de no haver manifestat amb fets la seva defensa del català i de la cultura catalana.

Són molts els catalans que considerem un patufet l'edició catalana de l'*Abc*, amb les signatures consuetudinàries de José Alejandro Vara o de Francisco Marhuenda; autors de la tesi que em podríem dir neocamboniana: són catalanistes però no nacionalistes. Doncs bé, ara es proposen de tirar endavant la presència del PP a Catalunya.

Però, de moment, com saben els lectors, el nou president de la Generalitat valenciana, el "cartagener" Eduardo Zaplana ha refusat les insinuacions d'Aleix Vidal-Quadras. I ho ha fet amb el to superb del recent triomfador. Ha dit que les paraules de Vidal-Quadras

–la temptació Vidal-Quadras, podríem dir-ne– són degudes al fet que el Principat viu un clima pre-electoral, cosa que no passa a Castelló, València o Alacant.

Ara resta per veure què hi dirà el president del PP a Catalunya. Jo crec que deu estar molt enfeinat i preocupat amb tantes visites dels capitosts del PP central. Aquí hi ha moltes veus que procuraran d'obrir una esberla en l'equip directiu. Lacalle i Fernández Díaz fan veure que l'home de la veu rogallosa no està ni pot estar a l'altura de les circumstàncies.

Això sí, els afeccionats als crits de "presidente, presidente" estan d'enhonorabona perquè el seu ídol ens visitarà –a l'Hospitalet, per exemple– després de fer una reunió de treball amb 5.000 directius catalans del PP a Catalunya. Déu hi faci més que nosaltres!
Fabià Estapé

La llei del cable

El projecte de llei presentat pel ministre Josep Borrell és, en opinió de Carles Flamerich, una de les lleis més agressives amb el país des de la LOAPA.

La "televisió per cable" és un conjunt de serveis audiovisuals – que en un futur pròxim seran de tota mena, incloses telefonia i dades–, prestats mitjançant una xarxa de cable. Es tracta, a més, d'uns serveis que cal considerar dins el mercat de les telecomunicacions.

Aquestes últimes setmanes s'ha parlat molt de la llei del cable o llei de telecomunicacions, mal anomenada llei de la TV per cable. Voler restringir la utilització del cable, que arribarà a cada casa, a una funció merament televisiva, és malbaratar els recursos tècnics.

La creació d'una infraestructura de cable a Catalunya és molt important des del punt de vista econòmic, industrial, laboral, estratègic, cultural, legislatiu i, en resum, nacional. Pot semblar exagerat de donar tanta importància a una llei d'un àmbit tan específic, però és la base de tot un nou sector del segle vinent, un sector que pot generar milers de nous llocs de treball. D'aquest sector, en dependrà en pocs anys una part importantíssima de la societat i l'economia dels països desenvolupats. Per a Catalunya, a més, tindrà un efecte definitiu quant a la seva projecció a Europa i, naturalment (segons com es faci la

llei i les seves conseqüències), un efecte importantíssim en la llengua i la cultura catalanes.

Amb la liberalització de les telecomunicacions, a partir de l'any 1998, serà possible d'oferir qualsevol servei de valor afegit a través d'aquesta nova xarxa. En conseqüència, el nou mercat de les telecomunicacions esdevé estratègic per les seves implicacions. És un sector d'importància nacional en la competitivitat i productivitat de l'economia pròpia. Es converteix en una infraestructura bàsica del desenvolupament, no sols empresarial, sinó social i cultural d'un país. És la nova frontera a descobrir, amb la creació de nous negocis i nous serveis per a tot el territori i d'abast europeu, un nexa d'unió amb el món desenvolupat i, per últim, és un element clau i bàsic de la política cultural a Catalunya.

El projecte de llei presentat pel ministre Josep Borrell és una de les lleis més agressives contra els interessos de Catalunya mai presentades de la LOAPA ençà. Dues línies l'orienten: una protecció desmesurada de l'actual operador de telecomunicacions estatal, que és Telefónica; una mentalitat jacobina que no permet la gestió descentralitzada de les infraestructures.

Des del punt de vista de la competència, el text actual contradiu les directrius europees de liberalització del mercat de les telecomunicacions, car dóna a Telefónica la gestió de tota la xarxa de cable a tot l'estat, i reserva a un segon operador el paper de comparsa.

Però, per què de comparsa? La concessió d'aquestes xarxes serà, segons el text actual, per a municipis de 20.000 habitants a un màxim d'1.500.000. Si apliquem aquests nombres a Catalunya, en resultaran dues gravíssimes conseqüències: primera, extenses àrees del nostre territori es quedaran sense accés a un nou mitjà de comunicació de la importància que hem descrit, i comarques senceres seran els nous pobres tecnològics; segona, com que és impossible de tenir un operador global per a tot el territori, tenim una "cantonalització" de l'accés a la informació. Pensem que ni a Barcelona ciutat no seria possible de concedir la gestió a una sola empresa. Aquesta és la vella tàctica de "divideix i guanyaràs".

Cap empresa no voldrà participar en aquest negoci, fragmentat en múltiples cèl·lules per tot el país. Per tant la rendibilitat, que legítimament buscarà qualsevol